

мамѣ чловѣческія родъ. Апкида го изучахъ на служеніето на Изида, открихъ му нѣкои високи аллегоріи които са крижтъ въ туй служеніе, вджнхъхъ въ тврдѣ набожната му душа релігиозны онзи фанатизмъ, който е источникъ на вѣрата. Отхранихъ ученика си за васъ, и той е вече вашъ послѣдователь.

— Да, отговори Каланъ, но понеже ты раздрази вѣрата му преди да го посветишъ намъ, заради туй духътъ му е безпокоенъ и смутенъ; обладава са отъ ужасъ, катъ са бои да не са намѣрва въ заблудене. Мждрытъ ни гаданія, говорящытъ ни статуи, потаеннытъ ни стълбы му докарватъ ужасъ и отвращеніе; той страдае, вѣне и говори съ себеси. Не рачи да бжде съучастникъ въ службытъ ни. А еще ный открихмы че той са събира съ чловѣцы, които подозривамы че служатъ на новата онъзи релігія, която е безбожіе защото отрича сичкытъ ни божества и избличава изреченіята ни като вджнхты отъ злотворныя духъ на источнытъ преданія; о безумнытъ! Ный само знаймы кой изговаря нашытъ изреченія.

— Въ туй смщото сумнѣніе влѣзохъ и азъ, рече Арбакъ умисленъ, когато го чухъ въ послѣдне време да са оплаква. Отъ малко време той страни отъ мене; трѣба да го намѣрижъ, да му повторижъ моитѣ поученія, да го поведѣ къмъ олгара на мждростъта, да му покажъ че попрището на светостъта е двойно, собственното убѣжденіе и заблуденіето на другытъ, п първото е достойніе на мждрецытъ, а второто принадлежи на простонародіето.

— Азъ никога не съмъ миняжъ първото поприще но нито ты, вѣрвамъ.

— Излѣгъи си, отговори важно Египтянинътъ. И днесъ еще вѣрвамъ не което учъ другытъ, но което не гы учъ; има въ природата една светостъ, която нито можъ нито искамъ да отрежъ. Вѣрвамъ разума си, който ми открыва . . . но да оставимъ тѣзи приказски и да поразмыслемъ за по-земны и по-пріятны предмети. Колкото са отнися до Апкида азъ стигихъ вече до половината на цѣльта си; но какво казвашъ ты че мыслижъ за Иона? Познато ти е че я искамъ за моя царица и супруга, искамъ я да бжде Изидата на сърцето ми. Никога преди да познаижъ Иона, не знаяхъ на каква любовъ е была способна натурата ми.

— Тя е, какъто сичкыгъ увѣрватъ, нова Елена; туй рече Каланъ и си шракнѣ езика, неизвѣстно дали отъ вкуса на виното или отъ благодареніето което му докара идеята за прекрасна жена.

— Да, хубостъта ѣ е таквази, дѣто сама Гръція ле е произвождала нѣкога типъ отъ поголѣма хубостъ. Но туй не е сичкото; ти има душа достойна да са съедини съ моята душа, има умъ погоремъ